

те на имперія та съ големи кирвани , и правили митириси отъ куля та, кога имали страхъ, и за това, защо то искали да увардятъ митириза си отъ удари те вражески. Като са рѣшатъ да стѣпятъ въ бой , те съ крькъ са повдигали помалко напредъ, ако непріятеля отговарялъ на тѣхніятъ крькъ, то скоро са фѣргали напредъ , ако ли не отговарялъ, то са връщали назадъ, не мьслятъ да испытуютъ сила та на непріятеля , и са скривали въ лѣсове те (горите), умѣяха да намиратъ за себя си за вардиване въ честина та. По нѣкогашъ побягнували като чи ги е страхъ, и си оставали келепиря; а послѣ, кога непріятеля са хващаль, за келепиря имъ, скоро са спускали на него отъ гора та, иму наносяли силный уронъ (зараръ). Съ различни кулаи са старали те да уловятъ душманина съ това измамиване. И вообще са биле въ война та лукави. Те са обаче умѣли да са спускатъ, и са биле страшни въ свои те спусканія на вражески те земли, кои то си помагаха не само съ една хитрость, но и съ поборюване. Подробно расказувать за това , какъ сѣ те земали оракійскіятъ градъ *топеръ* (въ область та родопска ), кой то лежалъ на крива та гора, почти со всички те страны